

Иван Вазов

Пътник и Витош планина

Заплакала е гората,
гората и планината.

Нар. песен

Пътник

Витошо мила, горо зелена,
що ми си, горо, тъй нажалена? –
Дали си нямаш млади овчари?
Дали те, горо, слана попари?

Думай, какво те, горо, докачи?
Моето сърце би те разбрало,
то е готово с тебе да плаче,
то е от милост сявга тупало.

В туй равно поле цветове има,
всичко е драго и миловидно,
само теб, горо, жал те превзима,
мрачно е твойто чело гранитно.

Що си тъй няма и запустяла?
Твоите орли, орли крилати,
де са бегали?... Ази те жала,
твоята гордост ще ли се врати?

Над теб се вият облаци тъмни,
но са заспали твоите бури...
Що ги не пуснеш поле да гръмне,
нихната ярост все да катури?

Мило е мене, горо ле славна,
да те послушам кат, зареваваш,
да те погледам, като си гнявна –
бодрост и мене ти тогаз даваш!

Витоша

Мило ми чедо, недей ме пита
що не съм буйна, буйна, сърдита:

ази до днеска за какво жала,
никому йоще не съм казала.

Море широко не се прегазва,
небе високо изгледа няма,
тъй мойта жалост не се изказва
с думи горчиви, с буря голяма!

Кешки да бях аз ниска могила,
да не съм Витош, Витош висока,
кешки да бях се поле сторила,
или пък яма тъмна, дълбока!

Ази ли само днес съм остала
всичко да гледам тука отгоре?
Ази ли само трябва да жала,
аз ли да снасям людското горе?

Колчем към поле поглед ми слезне,
вредом изглеждам мрак и неволи,
дяца – сираци, мене любезни,
скитат се тамо гладни и голи.

Оле, съдба им пуста, проклета
делба най-лоша тям отделила:
те са оскудни в златни полета,
там за тях никнат само теглила!

Участ по-светла, ах, те не рачат,
с татул отровен са напоени
и не въздишат и нито плачат,
че са нещастни, че са презрени!

Бащиний спомен, име народно
тяхното сърце веке не люби:
роби да бъдат тям е угодно,
гордост човешка в тях се изгуби!

Мене ме викат Витоша стара,
минала слава тук съм гледала...
Много е тежко, фащай ми вяра,
мога ли днеска аз да не жала?

1874... София

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8371>]